

MYSTERY & THRILLER

George Arion, Războiul depozitelor

Inedit: fratele Geo Bogza

Bedros Horasangian: Caracehorcamus

atitudini

revistă de cultură

Publicație editată de Primăria Municipiului Ploiești, Consiliul Local Ploiești și Casa de Cultură Ion Luca Caragiale a Municipiului Ploiești

Directorul Casei de Cultură:
Marian Dragomir

Redactor-șef:
Dan Gulea

Colaboratori permanenți:
Constantin Abăluță,
Ion Bogdan Lefter,
Diana Rînciog

Redacție:
Mihai Ioachimescu (sport)

Social media:
Mihai Rada

Corectură:
Veronica Huțanu

Layout&DTP:
Georgiana Kelemen

Colaboratorii pot trimite textele numai în format electronic. Autorii care doresc să fie recenzați în paginile revistei sunt rugați să expedieze cărțile pe adresa redacției. (Ploiești, Piața Eroilor nr. 1A, etaj VII)

Telefon: 0244.578.148

Site: www.casadecultura.ro

Facebook: facebook.com/atitudiniploiesti

Email: revistaatitudini@gmail.com

Tipar: SC 2M Digital SRL

ISSN: 1584-0832

Responsabilitatea pentru conținutul opiniilor, argumentelor sau părerilor aparține, în exclusivitate, autorilor. Materialele primite, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază. Redacția revistei nu împărtășește întotdeauna ideile conținute în textele publicate.

Acest număr este ilustrat cu reproduceri din Salonul de toamnă (2022) al Uniunii Artiștilor Plastici – Filiala Prahova.

2-7

Argument

Dan GULEA: Dinspre *Mistery & Thriller* - **PAG. 1**

Mistery & Thriller

George ARION: *Războiul depozitelor* - **PAG. 2-7**

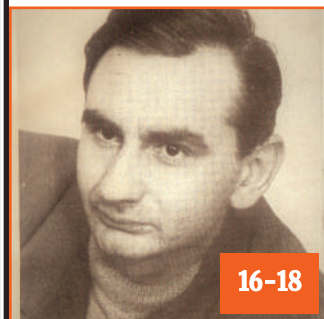
11-12

Caracehovcamus

Bedros HORASANGIAN:
Caracehovcamus - **PAG. 8-10**

Întâmplări cu oameni și lucruri

Constantin ABĂLUȚĂ: *Minerul dispărut (cap. 3)* - **PAG. 11-12**

16-18

Poezie

Cosmin Andrei TUDOR: *Cealaltă jumătate a Decameronului* - **PAG. 13-15**

Inedit

Fratele Geo BOGZA - **PAG. 16-18**

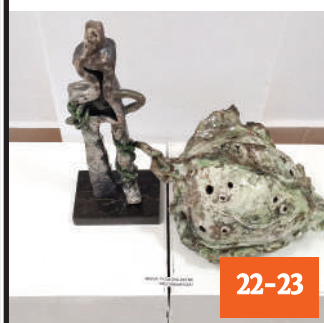
20-21

Vitrina Atitudini

Nicolae Simache la „Iorga” - **PAG. 19**

Repere francofone

Diana RÎNCIOG: *Mari corespondențe în viziunea lui Livius Ciocârlie* - **PAG. 20-21**

22-23

Ace

Ion Bogdan LEFTER: „La pas” și „pas” într-un „joc cu cărți” - **PAG. 22-23**

Sport

Mihai IOACHIMESCU: *Invitație la Dojo* - **PAG. 24**

SCANEAZĂ
CODUL QR

și intră pe site-ul Casei de Cultură Ion Luca Caragiale a Municipiului Ploiești

Dinspre *Mystery & Thriller*

Dan Gulea

Într-un stat acaparat de discuțiile despre poliția politică, temă principală cel puțin la începuturile noii Republici, cea de după 1989, apoi de discursul despre ordine și disciplină al unor partide extremiste, cum a fost defunctul România Mare, ce a dat și un candidat la președinție în anul 2000, *ajuns* în turul final, într-un stat unde am „luptat” împotriva pandemiei cu tancurile în Piața Unirii din București – excepțională sinteză a consumismului reprezentat de magazinul universal din centrul capitalei și aproape-defilarea tancului pe acest fundal – într-o țară unde poetul național intră periodic într-o serie de obsesii și mode ale actualității – vă amintiți cufărul zis Vuitton al lui Eminescu, ce a ieșit din „istoria literară” într-un moment în care lumea „bună” se afirma cu însemne *de firmă* în campanii de susținere, tot la prezidențiale, ale unei candidate, fostă ministru, astăzi la închisoare, într-o lume în care deci se crede și că Eminescu ar fi fost asasinat de serviciile secrete austro-ungare (iar Austria!) – într-o astfel de lume există subiecte mereu tentante pentru literatura de suspans, cunoscută sub numele de *mystery & thriller*.

Scriitorul emblematic pentru acest tip de literatură este, la ora actuală, George Arion, format în spirit filologic, autor al unor studii de istorie literară – cum ar fi monografia despre Al. Philippide, dar și autor de versuri și cunoscut, în anii 1970-1980, în special prin interviurile din revista *Flacăra* cu personalități literare. Actualmente, conducător al „Publicațiilor Flacăra” (din care face parte și Editura Crime Scene Press, unde apar cărțile sale), președinte al Romanian Crime Writer's Club, detectiv de onoare al Asociației Naționale a Detectivilor din România, George Arion a semnat, de asemenea,

scenarii de film și un libret de operă, bazate pe opera sa.

Prin personajul Andrei Mladin, alter-ego al ziaristului de ieri și de astăzi, care desface multe afaceri tenebroase, George Arion a creat un brand perfect exportabil al literaturii române. Romanul *Atac în bibliotecă* (1983), aflat în prezent la ediția a șasea, romanul unde „se naște” Andrei Mladin, jurnalistul ce realizează un cuplu detectivistic clasic cu fotografii Hara (Haramba), a fost ecranizat în 1992 (regia Mircea Drăgan, cu Șerban Ionescu în rolul principal), fiind tradus, de-a lungul timpului, în diferite limbi. De altfel, romanele lui Arion există în engleză și franceză, rusă și macedoneană. Alte cazuri dezlegate de Mladin au continuat profilul personajului: *Profesionistul* (1985), *Trucaj* (1986), *Pe ce picior dansați?* și *Misterul din fotografie* (ambele, din 1990) sau, mai recent, *Umbrele din Ada Kaleh* (2019), *Mâna care închide ochii* (2020) – acesta din urmă, un roman plasat în contextul pandemiei și al restricțiilor de circulație.

Ieșind uneori din universul personajului de blockbuster, George Arion are uneltele omului de litere atunci când creează, de exemplu, *Trimisul special* (2018), cu un motto din teoria formelor fără fond a lui Titu Maiorescu („este mai bine să nu facem o școală deloc decât să facem o școală rea, mai bine să nu facem o pinacotecă decât să o facem lipsită de arta frumoasă”) – roman cu acțiunea în Iași sfârșitului de secol XIX, pe urmele unui ucigaș în serie, dar cu un ochi atent la profilul junimist al epocii.

De un interes special este *Fortăreața nebunilor* (2011), roman care propune un tip de lectură caracteristic lui Arion, lectură a prezentului și a istoriei literare, lectură a mitului popular și a raționamentelor sale. Cu un motto ușor de

recunoscut pentru cine știe ce înseamnă 15 ianuarie la noi, „Ah! organele-s sfărmate și maestrul e nebun!”, romanul este dedicat „vărului Radu Motaș, «sinucis» în 1976” – și este evident ce însemnau ghilimelele pe care le accentuează Arion, o trimitere la poliția politică, temuta Securitate. Andrei Mladin intră în atenția unei societăți secrete, *Athanaric*, cu conexiuni internaționale și un background multisecular; romanul se desfășoară în două planuri temporale, cel al prezentului și cel al oniricului, unde Maestrul, victimă a mașinațiunilor, transpare în visele jurnalistului și se exprimă, am spune, oracular: „dacă închid un ochi văd mâna mea mai mică decât cu amândoi. De aș avea trei ochi aș vedea-o și mai mare, și cu cât mai mulți ochi aș avea cu atâta lucrurile toate dimpregiurul meu ar părea mai mari...” Avertismentele care însoțesc de regulă romanele lui Arion constituie, și aici, o lectură elementară: „Această carte se supune legilor ficțiunii. Prin urmare, oricine încearcă s-o suprapună realității comite o greșală de neiertat.”

Dar lumea lui George Arion nu se reduce la Andrei Mladin sau la investigațiile urbane din Pentonville ori Barintown, orașele sale ficționale, cu accente distopice, care transpar în unele cărți. George Arion este un cititor și, inevitabil, un hermeneut, sub egida sa apărând la Crime Scene Press volume de *mystery & thriller* contemporan, semnate de nume importante ale domeniului, precum Jorge Zepeda Patterson, Fred Vargas, Silje O. Ulstein, dar și de clasici de felul Boileau-Narcejac sau Edgar Wallace.

Suficiente argumente pentru a privi realitatea în felul în care o face George Arion – poate cel mai important pariu al său – *dinspre mystery & thriller*.

Războiul depozitelor

George Arion

Toată noaptea a plouat în Barintown. O ploaie mărunță și rece.

Acum e aproape amiază, dar luminile de pe străzi nu s-au stins, încercând să risipească atmosfera sumbră care a pus stăpânire pe oraș.

Trecătorii pășesc zgribuliți pe trotuare, cu fețe posomorâte. Apropierea iernii nu bucură pe nimeni. Din nou, primăria va fi surprinsă de primele ninsori, neavând utilajele de dezapezire pregătite, și circulația va deveni un calvar.

Dar asta se întâmplă în fiecare an.

Deodată, din norii încă negri apare o formă ciudată. Un porumbel? Un pescăruș?

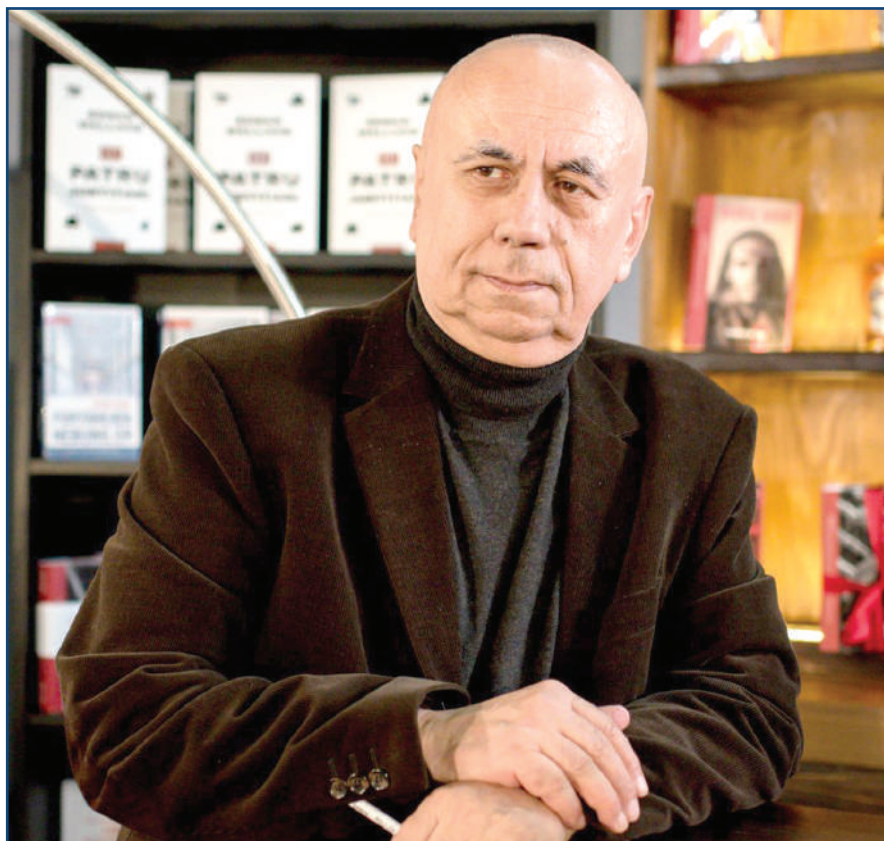
După câteva clipe, cei care-și ridică privirea spre cer recunosc arătarea misterioasă. E o dronă, așa cum deseori au putut vedea zburând deasupra orașului, mai ales în timpul pandemiei.

Supraveghează traficul? Cercetează dacă nu cumva a izbucnit în vreun cartier vreo încăierare între bande rivale? Filmează fațadele magazinelor, pentru ca să surprindă semnele unei tentative de jaf?

După ce se rotește de câteva ori deasupra clădirilor impozante din centru, drona planează fără zgomot spre marginea orașului.

Ca orice oraș care se respectă, Barintown are amenajate spații de depozitare unde cetățenii adăpostesc lucruri care nu le mai încap în case sau la care vor să renunțe la un moment dat. Uneori, chiria pentru aceste spații e destul de pipărată, iar dacă ea nu e achitată timp de trei luni conținutul lor se vinde la licitație. Din cumpărarea unor astfel de depozite și vânzarea lucrurilor descoperite în ele, unii au întemeiat afaceri înfloritoare. Circulă și un slogan printre ei: "Gunoii unora, comora altora".

Self Storage Miranda e la periferie. E mic – nu are decât 36 de boxe, aliniate câte nouă pe câte un rând. Nu are

faimă prea bună – aparțin unor oameni cam strâmtorați la pungă. Cel mai mare câștig de pe urma unui depozit vândut aici a fost cam de cinci mii de dolari. Prin alte locuri, mai prospere, câștiguri de peste zece mii de dolari sunt ceva obișnuit.

Vreo douăzeci de indivizi așteaptă la intrarea în Self Storage Miranda. Sunt nervoși, nerăbdători, sar pe loc ca să se încălzească. Din cinci în cinci minute un paznic iese din ghereta lui și anunță triumfător:

– Domnul Don acușica sosește!

– Așa ai spus și adineori!

– Asta e nesimțire! Ne tratează ca pe niște sărăntoci!

– Dacă ar fi vorba de un spațiu de depozitare din centru nu și-ar permite să-i trateze pe oameni așa.

– Ar trebui reclamat!

– Cui?

Se cunosc între ei, se tachinează, își spun glume ca să mai treacă timpul.

– Alan! O știi pe aia cu coafeza?

Alan are peste o sută de kilograme. Se plimbă de colo-colo, îmbrăcat într-

un pulovăr pe gât, cu mâinile în buzunarele unor pantaloni raiți. Are expresia unui stăpân al locurilor. Pe bună dreptate – are fler în depistarea celor mai bune boxe și destui bani ca să le cumpere.

Fără să se oprească din mers răspunde în silă:

– N-o știu și nici nu mă interesează, Basil.

Basil are doar cu câteva kilograme mai puțin decât Alan. Pare foarte mândru de redingota pe care o poartă. E drept, îi vine bine, dar șapca de jocheu de pe cap i se potrivește ca nuca-n perete.

– Asta nu înseamnă că trebuie să te răstești la oameni. Ei! Domnu' Clark! Ești cel mai vechi în breaslă. N-ai cumva numărul de telefon al idiotului pe care îl așteptăm? Să-l sunăm și să-i spunem vreo două.

Dacă Alan și Basil au vreo patruzeci de ani, Clark e la vârsta pensionării. E îmbrăcat cu un costum negru pe care îl poartă cu distincție, e încălțat cu pantofi de lac, are părul aproape alb pieptănat pe spate, mâinile înmănușate și

le sprijină pe un baston cu măciulie. Ai zice că s-a pregătit pentru o petrecere simandicoasă.

Își mângâie barbișonul cu vădită încântare.

– Nu-l am, dragă Basil. Dar parcă Frank se dădea prieten la cataramă cu el.

Frank e singurul afro-american din pâlcul care așteaptă nerăbdător să înceapă licitația. Înfruntă frigul într-un tricou și un șort, cu picioarele goale în sandale. Brațele tatuatăe îi sunt ca niște otgoane, cu mușchii frumos reliefați. E tuns scurt și dinții îi sunt de un alb strălucitor.

– De unde dracu' ai mai scos-o și pe asta? Eu parcă știam că Mary îi făcea ochi dulci, doar-doar i-o vinde un pont.

– Numai tâmpenii spuneti, zevzecilor, răbufnește singura femeie din grup, și-și potrivește bretelele salopetei dintr-un material scump pe care o poartă pe sub o manta de ploaie. Apoi continuă, fără nicio legătură cu discuția de mai înainte:

– Ador mirosul de lacăte tăiate! Azi sunt relaxată, și n-o să las nimic să-mi întunece judecata. Așa că urâcioșilor, tacă-vă gura!

Glasul i se aude înăbușit – doar ea poartă o mască la gură, deși nu mai este obligatorie după ce autoritățile au decis că bătaia cu pandemia a fost câștigată. „Virusul a aflat că a fost învins?”, le răspunde ea celor care consideră că nu mai are niciun rost să se mai umble ca niște mascați pregătiți pentru un jaf.

După o clipă de liniște se-aude un strigăt:

– Ia uitați-vă!

– Unde, Jack?

– În sus, unde mama dracului să vă uitați! Ce vedeți acolo?

Rick, un tip pântecos și scund, chel ca-n palmă, pufnește disprețuitor.

– N-ai mai văzut pescăruși?

– Pe dracu' pescăruși, îl apostrofează Jack.

Treningul de pe el îi e cam strâmt și se trage de el, ca și cum ar vrea să-l mai lărgască.

– E o dronă, anunță cu glas indiferent Manolo și-și scutură pletele negre care îi vin până la umeri. Apoi se apleacă să se scarpine la genunchi, printr-una dintre găurile din blugii lui.

Ana Maria Bărbos, *Și se apropie alt an*

– A înțepenit deasupra noastră!, se agită Mary. Ce-o fi vrând ăla de-o manevrează? Oare se holbează la noi?

– Poate e o nouă modalitate de a participa la licitații, se aude glasul tăfnos al lui Alan. Stai acasă, la căldurică, și anunți ce boxă îți place.

– Faci mișto de noi? N-ai bancuri mai bune?

– Ce să zic, Jack, vorbești ca să n-adormi.

Mai trece o vreme și, în sfârșit, un Ford negru parchează lângă intrare. Din el coboară un bărbat cam la patruzeci de ani, solid, îmbrăcat într-un costum de blugi și cu o pălărie Stetson pe cap. În mână ține o nuielușă pe care a pescuit-o de pe jos.

– Salutare, oameni buni! Scuze de întârziere. Am făcut până, de-aia n-am venit la timp.

– Tocmai azi, se aude o voce neîncrezătoare.

– Eu sunt Don și voi conduce licitația! Ce să ne mai pierdem timpul cu scuzele! Să-i dăm drumul!

Toți se bulucesc pe poarta pe care paznicul o deschide cu grabire. Pășesc pe o alee de beton care îi conduce în fața depozitelor.

Don ridică nuielușa și spune cu

severitate:

– Chiar dacă știți regulile, eu am datoria să le repet. Azi sunt scoase la vânzare nouă boxe, astea de lângă gard. Le vom tăia lacătele și aveți voie să vă uitați cinci minute. Nu aveți voie să intrați în spațiile respective și nici să atingeți obiectele dinăuntru. Câștigă cine dă mai mult. Se acceptă plata doar cash. Sunteți gata?

– Daaa!

– Taie, Chris!

Mândru de misiunea sa, paznicul taie cu un fierăstrău electric lacătul de la primul depozit. Don se opintește și ridică oblonul.

– Uitați-vă! E o frumusețe!

Într-adevăr, depozitul arată promițător. O mulțime de cutii de carton stivuite cu îngrijire.

– Nu-i așa că-i mișto?

– Are potențial! Dar e un mister total! Ce-o fi în cutiile astea? zice intrigat Alan.

Don arată cu nuiua, ca și cum ar mânui o baghetă vrăjită.

– Ce să fie? Comori. Numai comori.

– Miroase a cacealma. Eu unul nu mă bag, îl contrazice Clark.

– Și eu zic pas, îl secondează Rick. Cutiile alea pot fi goale. Pot să conțină

doar aer de Barintown.

– Gata! Ați privit destul. Ce ziceți?
Începem de la cinci sute?

– Doar n-am bolunzit, se stropșește
Alan. Dau cincizeci.

– Am cincizeci. Dă careva optzeci?

– Aici, strigă Frank.

– Mergem la o sută?

Jack ridică ambele mâini.

– Trecem la o sută cincizeci?

– Eu.

– Am o sută cincizeci de la Manolo.

Ce ziceți de două sutare?

Nu licitează nimeni. Dar tocmai când Don se pregătește să strige „adjudecat de Manolo” se aude o voce din spate:

– Dau eu două sute.

Toți se întorc spre locul de unde se auzise glasul și văd un tinerel îmbrăcat în niște pantaloni de doc și cu o scurtă de piele prevăzută cu glugă. E încălțat cu niște ghete de baschet și mestecă gumă. E înalt, slab și adus de spate.

– Tu de unde ai mai răsărit?

– Eram cu voi, da' nu m-ați băgat în seamă.

– Cum te cheamă?

– Steve.

– Și ești prima oară la o licitație?

– Da.

– Vezi să nu te arzi, frățicule! Mulți s-au prăjit încercând să intre în branșa asta. Asta-i un club select, nu-i pentru oricine.

– Asta-i problema mea.

– Să nu zici că nu te-am avertizat.

– Mulțumesc frumos.

Don se smulge parcă dintr-o vrajă și curmă discuția celor doi.

– Am două sute. Vreau două sute cincizeci.

Nu se aude nicio ofertă.

– Adjudecată de Steve... parcă Steve ziceai că te cheamă.

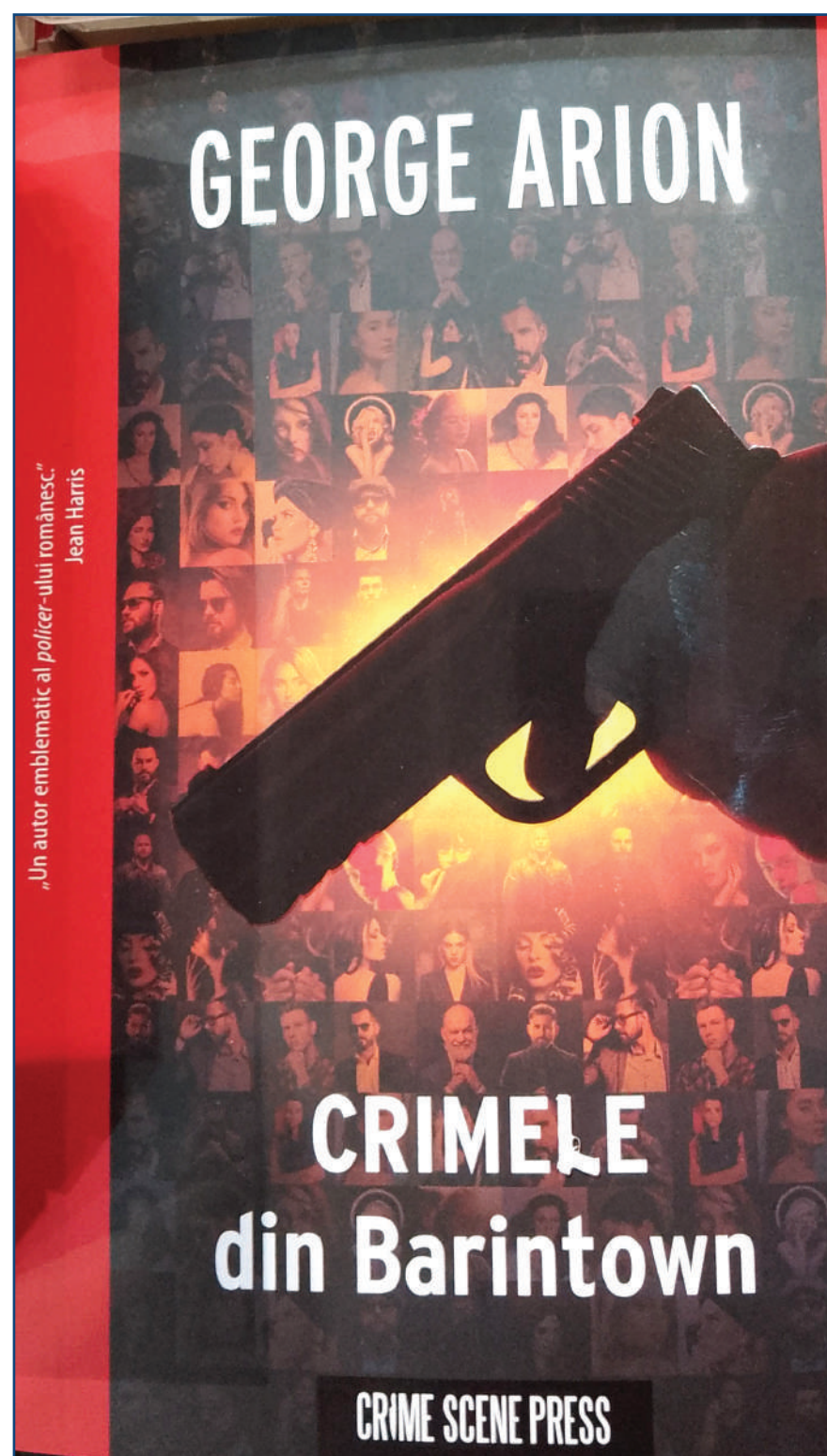
– Da.

– Bravo, Steve, se entuziasmează Mary și începe să aplaude. Ai spart gheața. Să fie cu noroc!

Doar vreo doi din asistență aplaudă și ei, dar cam fără vlagă.

Steve coboară oblonul, pune un lacăt și se ia după ceilalți la următoarea boxă.

Aceasta arată altfel decât prima – o sumedenie de obiecte și cutii puse la

întâmplare, astfel încât nu pricepi ce conține.

– Ce mizerie! șoptește Mary.

– Mult praf! aprobă Jack.

– Și miroase și urât.

– Asta-i din cauza lui Alan.

– Dacă te-aude o-ncurci!

– O boxă de șase pe patru. Lucruri pentru toate gusturile. Cine dă o sută?, strigă Don.

Manolo ridică o mână.

– Am o sută. Cine dă o sută cincizeci?

Frank dă din cap în semn de acceptare.

– Dar două sute?

– Aici.

Alan se burzuluiește.

– Vezi că te obrăznicești, Steve! Nu ți-a ajuns cât ai luat?

– N-am făcut o sută de kilometri ca să iau doar o boxă.

Alan se înroșește la față.

– Ridic la trei sute.

– Dau patru sute, zice prompt tânărul încălțat cu ghetete de baschet.

Ceilați urmăresc cu suflarea tăiată înfruntarea celor doi.

– Cinci sute!

– Șase sute!

– Ce să mai pierdem vremea, zic opt sute.

– Că bine zici – o mie!

Alan se uită la Steve cu ochii ieșiți din orbite.

– Ai tu banii ăștia?

– Nu trebuie să-ți dau ție socoteală.

Alan vrea să mai zică o vorbă, dar se răzgândește și i se adresează cu lehamite lui Don:

– Dă-i-o lui!

– Vândută lui Steve pentru o mie de dolari.

Boxele trei și patru și cinci conțin în special echipament sportiv, ustensile de pescuit și piese nou-nouțe de motocicletă. Toate trei îi revin lui Steve, după o luptă crâncenă cu Alan și Rick. Plătește pentru ele cinci mii cinci sute de dolari.

– Mai ai bani? se interesează Don.

– Mda.

Alan trece pe lângă ei și trage o înjurătură. Nu-l ia nimeni în seamă – ochii tuturor sunt ațintiți la drona care face volute prin aer.

– Suntem la boxa șase. Cred că va fi și mai prețioasă decât celelalte, se entuziasmează Don, ca să anime licitația. Taie lacătul!

Paznicul se execută imediat.

Don se căznește să ridice oblonul care cam ruginise.

– Ia priviți minunăția asta!

Fără să vrea, lui Don îi ieșise porumbelul din gură.

Toți rămân cu gura căscată. Așa ceva nu mai văzuseră niciodată.

În mijlocul spațiului uriaș nu se afla decât o valiză de mărime mijlocie, de culoare verde.

– Ce-i asta? băguie Mary.

– Nu vezi? O valiză.

Ce altceva i-ar fi putut răspunde Don, care e și el uluit.

– N-am mai pomenit așa ceva, mormăie Basil. Să plătești chirie pen-

tru un depozit în care e un singur obiect...

Doar Steve are o lucire de satisfacție în ochi, pe care n-o zărește nimeni.

– Începem cu cinci dolari. Cine dă cinci dolari?

– Eu, zise Mary. Mai mult nici nu merită.

– Zece, anunță Steve.

– Cincisprezece, se lansează Jack. Dacă-i glumă, glumă să fie.

– Douăzeci, spune placid Steve.

– Bă, nu ți-ajung cele cinci boxe pe care le-ai luat? se înfurie Manolo.

Cel apostrofat nu-i răspunde.

Alan intervine cu aroganță.

– Numai de-al dracului, ca să n-o ia aschimodia asta ridic la cinci sute.

– O mie, vine reacția promptă a lui Steve.

– Două mii! plusează Alan.

– Trei mii.

Alan vrea să se repeadă la Steve, dar în ultima clipă schimbă direcția atacului, îl înșfăcă pe Don de umeri și începe să-l zgâlțâie..

– Hei! Pramatie! Ai trucat licitația! I-ai spus ce-i în valiza aia.

– N-am spus nimănui nimic. Habar n-am ce-i în ea. Jur pe ce am mai sfânt! Se apără bărbatul agitând nuielușa.

– Nu-ți ajunge comisionul! Vrei mai mult cașcaval..

– Vorbești prostii! Nimeni nu știe ce e în depozitele astea în afară de proprietarii lor.

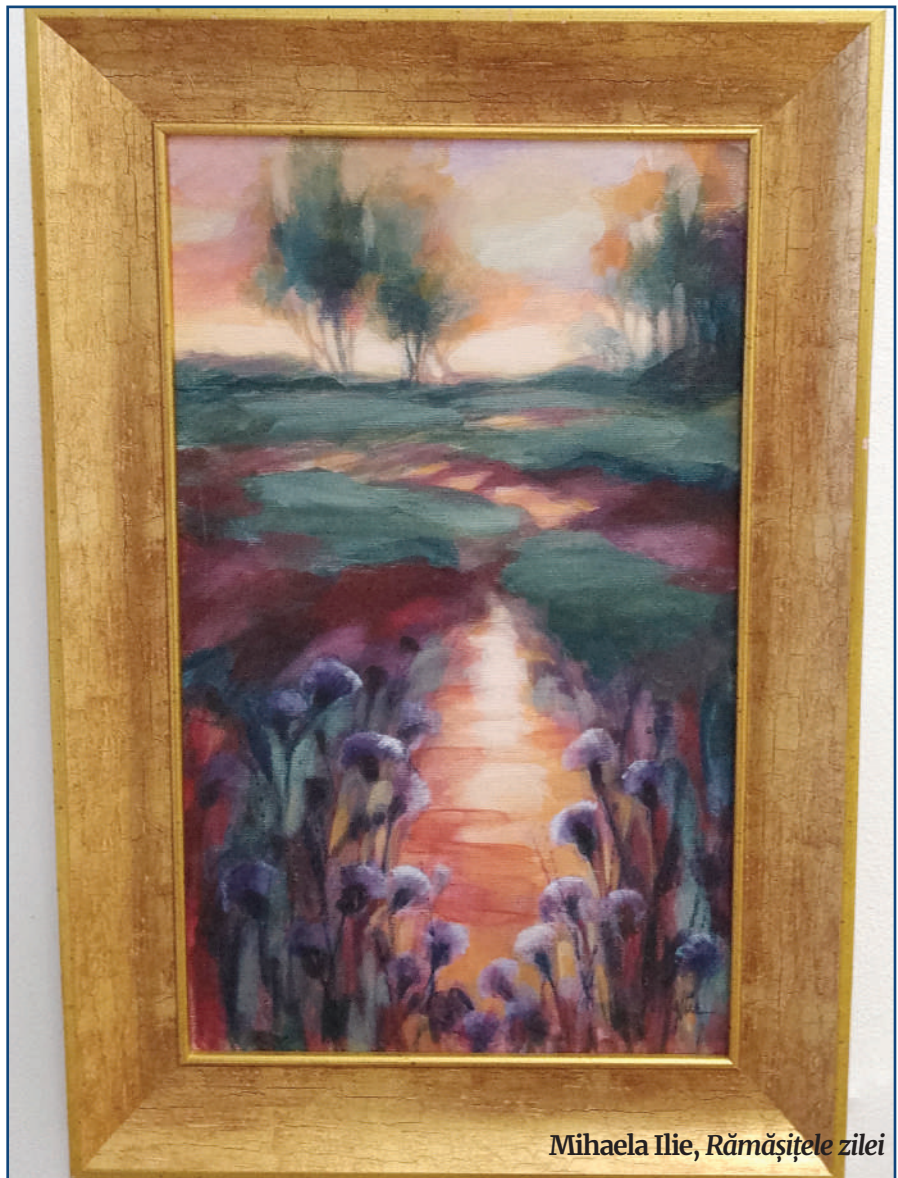
– Minți!

– Nu crezi că te-ai obrăznicit? Ia mâinile de pe mine. Altfel chem poliția. Chris! Sună la 911.

Dar paznicul se făcuse nevăzut.

Clark și Frank îl trag pe Alan deoparte.

– Potolește-te! Vrei să-ajungi la

Mihaela Ilie, *Rămășițele zilei*

zdup? Ești om de afaceri, ce naiba! Te faci de râs.

Alan se scutură de cei doi și fără să privească în stânga, în dreapta iese din curte fierbând de mânie. De-abia atunci paznicul își face din nou apariția, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Hei! Drona aia e tot deasupra noastră!

– Jack, ai făcut o obsesie!

Licitația continuă fără alte incidente. Steve își adjudecă și celelalte trei boxe cu mobilă, electrocasnice, porțelanuri, discuri, antichități, multe jucării...

– Licitația s-a terminat. Pe data viitoare, strigă Don bucuros de comisionul pe care l-a obținut azi.

Aruncă nuielușa pe care o ținuse în mână.

– Ai cheltuit o groază de bani! Crezi c-a meritat? întrebă Mary mergând lângă Steve spre ieșire.

– Poate că da, poate că nu... Sunt optimist de felul meu.

Trage după el valiza verde cu rotile.

– Cam cât crezi c-o să câștigi?

Tânărul e vizibil agasat de interogatoriul la care e supus și nu-i răspunde.

– Ai văzut? Drona s-a făcut nevăzută.

– N-am băgat de seamă.

– Nu te uiți în celelalte boxe pe care le-ai luat?

– Măine vin cu o dubă și fac evaluarea. Acum n-ar avea niciun rost, n-am cu ce să car lucrurile.

– Ai un magazin în care să vinzi cei ai cumpărat?

– Mă gândesc să deschid unul.

– Aha! Ești în faza în care aduni marfa.

– Cam așa ceva.

– Ești un tip interesant. O să mai vii la licitații?

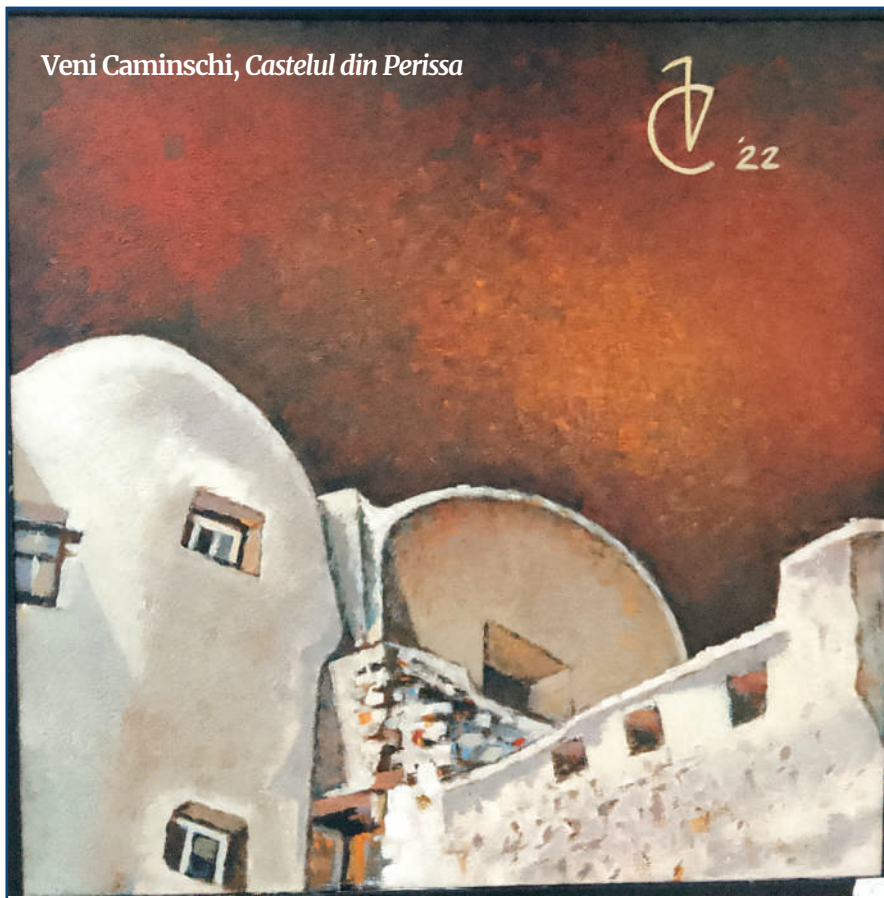
– Poate.

– Mi-ar plăcea să mai vii.

Începe din nou să plouă.

Steve locuiește într-o garsonieră modestă de la periferia orașului Barintown, nicidecum la o sută de kilometri cum declarase la licitație. Mobilierul e sărăcăcios – un pat cu o saltea tare, un dulap în care se află puține haine, un fotoliu vechi și desfundat, o măsuță cu un televizor cu diagonala mică. În bucătărie – o masă cu un scaun, un dulăpaș deasupra chiuvetei. Frigiderul

Veni Caminschi, Castelul din Perissa

amenință să-și dea duhul.

Ajuns acasă, nu se repede să deschidă valiza. O pune pe covorașul ros, își scoate hainele de oraș și îmbracă un tricou și niște chiloți sport. Își toarnă un strop de whisky într-un pahar și se așază în fotoliu.

Minute în șir rămâne cu privirea ațintită spre valiză, uitând să soarbă din paharul pe care îl ține în mână.

Ceva nu e în regulă.

Valiza are culoare verde. Ori, unchiul lui îi vorbise de o valiză de culoare neagră.

În cele din urmă lasă paharul pe podea și trage valiza mai aproape. O deschide rapid – nu are încuietore cu cifru.

Înăuntru nu e nimic din ce-ar fi dorit să găsească și care să fi meritat banii pe care îi dăduse. Oricât îi răscolește conținutul nu descoperă decât obiectele necesare unui bărbat pentru o călătorie mai lungă – pijama, ciorapi, o pereche de pantaloni, un pulover, mai multe cămași, chiloți, aparat și spumă de ras...

Caută vreun ascunziș în căptușeala valizei – nici pomeneală de așa ceva.

Resemnat, se așază din nou în fotoliu. De data asta își termină băutura

dintr-o sorbitură. Își mai toarnă un pahar și-l dă pe gât și pe ăsta.

Îl învăluie o căldură plăcută.

Încearcă să afle dacă acționase cumva greșit. Nu, nici vorbă de așa ceva. Totul se desfășurase așa cum plănuise. Nici măcar disputele cu ceilalți participanți la licitație nu-l luaseră prin surprindere. Se descurcase de minune.

Dar dacă tembelul ăla de Alan avea dreptate? Dacă organizatorii de licitații aveau acces la boxe și știau ce conțin? Dacă Don dăduse peste valiza neagră și o înlocuise cu una verde?

Alungă imediat gândul ăsta. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, proprietarii de spații de depozitare ar da faliment.

Se ametește puțin, dar își mai toarnă un pahar, rememorând cum de ajunsese într-o postură la care nu se gândise niciodată.

... În urmă cu aproape patru luni unchiul lui Mark avusese un accident de mașină. Trei luni zăcuse între viață și moarte. Când își venise cât de cât în fire îl chemase la spital.

O asistentă îl avertizase:

– Stați maximum zece minute. Nu-l obosiți! Nu-i refăcut. Orice emoție îi poate fi fatală.

Îl găsisse într-o rezervă legat la tot

felul de aparate. Palid și tras la față. O umbră de om.

Aproape că izbucnise în plâns. La cinci ani rămăsese orfan de ambii părinți. Mark îl crescuse ca pe propriul lui fiu.

– Unchiule...

– Ascultă, n-avem vreme... Din clipă în clipă inima s-ar putea să-mi crape și să nu-mi mai revin niciodată.

Vorbea poticnit, gâfâia, saliva îi curgea pe la colțurile gurii.

– Ascultă... Acum doi ani... eu am dat lovitură... de la bijuteria Maggiore.

Lui Steve nu-i venise să creadă. Unchiul lui, care îi ținuse loc de tată și mamă, era de fapt un hoț? Dăduse spargerea aceea al cărei autor nu fusese prins? O spargere de peste patru milioane de dolari?

– Am ascuns... am ascuns bijuteriile într-o valiză neagră și... am depus-o într-o boxă de la Self Storage Miranda. E în primul rând de boxe de lângă gard. Fiind în spital, mai mult mort decât viu, n-am plătit chiria... Am întârziat trei luni cu plata. Or s-o pună la vânzare. Fii pe fază, băiete! Nu lăsa să-ți scape ocazia. Om te-am făcut.

Începuse să tușească.

Steve îl așteptase să se liniștească

– Mai știe cineva de chestia asta?

Niciun răspuns. Unchiul închisese ochii. Când îi deschisese din nou, zâmbise ca un psișicher.

– Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap ce mi-a trăsnit mie prin minte.

Răsuflase tot mai greu. Adormise.

– Unchiule!

Bărbatul ținut la pat nu avusese nicio reacție.

– M-auzi? Ce număr are boxa? Dacă nu știi numărul boxei n-am făcut nimic.

Bărbatul se trezise, se uitase nedumerit în jur, apoi îl zărise pe Steve și începuse să rostească vorbele cu mari pauze între ele.

– Ce... spunei?

– Ce număr are boxa?

– Numărul... numărul boxei e... stai așa...

Un nou acces de tuse îl zguduise pe bolnav.

– ... e... îl îndemnase Steve să-și continue vorba.

– ... e... îl știu... e...

Acesta fusese ultimul cuvânt pe care îl rostise Mark.

Pentru a participa la licitație lui Steve îi trebuiau bani. Mulți bani. Își vânduse garsoniera pe care o avea în centru și închiriasse chichineața în care locuia acum. Și urmărise toate anunțurile legate de licitațiile organizate de Self Storage Miranda, astfel încât în ziua potrivită să fie prezent acolo, cu portofelul burdușit de o groază de bani.

Steve nu e disperat. Dacă valiza se afla într-una dintre celelalte opt boxe pe care le cumpărase? Cu siguranță e acolo. Asta era trucul despre care încercase să-i vorbească unchiul său? Să ascundă valiza printre alte lucruri?

Trebuie doar să aștepte dimineața și o să se ducă să verifice.

Încercător în steaua lui, își mai toarnă un pahar și dă drumul la televizor.

La miezul nopții o siluetă se profilează pe zidul care înconjoară Self Storage Miranda. Individul trecuse mai întâi prin dreptul intrării și îl văzuse prin geamul gheretei pe paznic – un bătrânel angajat pentru că nu cerea mult – cum doarme dus.

Individul alege un loc unde e întuneric deplin și desface scara pliantă. Urcă trei trepte și de-acolo se cațără pe zid. Stând călare pe el ridică scara pe care o legase cu o frânghie și o coboară încetisor în curte. Se atârână de coama zidului și-și dă drumul fără să facă niciun zgomot.

Se uită jur-împrejur – niciun pericol. Se îndreaptă spre boxa al cărei oblon rămăsese ridicat.

De-abia când se află înăuntru aprinde pentru câteva clipe lanterna luminând tavanul. După care o stinge.

Pune scara și urcă pe ea. Pipăie cu mâna tavanul din placaj. Cu o șurubelniță desface șuruburile care fixează unul dintre panouri.

Aprinde din nou lanterna și, la vreun metru de el, în spațiul dintre tavan și acoperișul de tablă, zărește o valiză. O trage până la spărtura de deasupra lui și o coboară.

Mișcările lui sunt precise, ca și cum le-ar fi repetat de mai multe ori. Ignoră riscurile impasibil.

Strânge scara și o ia într-o mână. În cealaltă ține valiza, ca pe un trofeu. Trece zidul înapoi în stradă, fără să-l vadă nimeni. Se duce la un Jeep parcat sub un pom. Așază valiza de culoare neagră pe bancheta din spate. Scara o pune în portbagaj.

Se urcă la volan și o pornește agale spre autostradă, pe străzile cu circulație puțină.

De-abia acum inima începe să-i bată cu putere.

Pe chip i se citește satisfacția reușitei.

Caută un post cu muzică potolită, ca să-și regăsească liniștea.

... Dacă s-ar uita în sus, ar zări o dronă care îi urmărește mașina.

Povestirea „Războiul depozitelor” face parte din cel mai recent volum al lui George Arion, *Criminele din Barintown*, apărut în decembrie 2022.

Mihnea Badea, *Energie*

CARACEHOVCAMUS

Străinul și nenea Anghelache sau despre 5C (Caragiale, Camus, Cehov, Cioran și Cortázar)

Bedros Horasangian

La 4 ianuarie, moare într-un stupid și grav accident de mașină Albert Camus. Abia ce luase premiul Nobel și ținuase acolo un memorabil discurs. Avea doar 44 de ani. Absurdul își scotea dinții și în viața de zi cu zi, nu doar în literatură.

Mereu îmi tot trecea prin cap ideea de a-l asocia pe Caragiale unor autori pe care, în diferite momente/etape ale vieții mele – deja mai lungă decât a autorului nemuritorului Nenea Anghelache și celui heggerian final cu Warum, Warum rămas fără răspuns... – mi-au fost apropiați. Autori pe care nu doar i-am prețuit și admirat, dar cu care am fost în relații mai mult decât amicale.

Așa că pot scrie aici și abia acum, cu oarecare emoție, alături de numele lui Caragiale și pe cele ale lui A. P. Cehov, Albert Camus, Emil Cioran și Julio Cortázar. Autori de mare suprafață, diferiți și ca structură intelectuală, dar și ca factură epică, unul (Camus) chiar premiant Nobel – dar mai contează așa ceva când vorbim despre astfel de figuri carismatice ale literaturii universale? – care într-un fel sau altul, mi-au marcat, dacă nu viața, măcar pasiunile de lectură. Pe lângă acești prieteni de cursă lungă, personalitatea extrem de atașantă – sau cum să spun să nu devin și eu moftangiu? – a lui Caragiale. Noica îl numea, pe bună dreptate, pe Eminescu omul deplin al culturii românești.

Dar Caragiale?

Unde să-l înscrii, pe ce orbită să-l plasezi, cum să-l definești ca să aco-

Emil Craioveanu, *Memorie 3*

peri uriașa lui personalitate. În cazul unuia ca el se poate vorbi de geniu. Leșirea din norma curentă a inteligenței sau șmecheriei, limite între care oscilăm noi, cei obișnuiți. Omul și opera, unite prin anii vieții lui, dar și prin percepția/recepția a tot ceea ce a fost în stare să ne transmită un om ieșit din mantaua timpului, tiparului – sau ce anume – românesc. Precum spunea Dostoievski de Gogol, „Noi toți ne tragem din Mantaua lui Gogol”. Ne place sau nu, e adevărat sau ar putea fi, Caragiale ne-a fixat într-o eternitate care parcă nu vrea să se fixeze. Prin prisma eroilor lui ne-am judecat de fiecare dată, prin ochii lui Nenea lancu ne-am privit ca într-o ștearsă de praf oglindă. Ieri ca și azi.

Am ajuns la autorii din lista de mai sus cumva întâmplător. După un volumel de momente și schițe primit în Biblioteca Școlarului ca premiu de sfârșit de an, au urmat volumele lui Cehov de la Cartea Rusă – nici până azi extraordinara lui carte, *Insula Sahalin* nu a fost retipărită, ar fi cică în

plan la Polirom – între timp au apărut, dar se mai pot găsi prin librării, nu prea se vinde...- apoi cele 2 volume în BPT din Camus, traduse magistral de Irina Mavrodin, și mult mai târziu, marele Don Julio Cortázar. Cioran citit pe apucate înainte de 89, din plin abia după. Durează, răspundea el hâtru la Paris, când era întrebat ce mai face. În fine, detalii care țin de viața mea și atât.

La dumneavoastră poate s-a petrecut mai altfel.

Caragiale a fost prezent mereu la fiecare pas.

Frumoasă, cred eu, lista de mai la deal.

Nu este pritică de multă vreme, chiar dacă uneori am fost tentat să fac astfel de asocieri. Autorii preferați au venit unul lângă altul, fără mari opinii. Și mereu Caragiale. Caragiale merge combinat cu te miri cine. Și ca fel de-a fi, și ca operă. Cele mai fistichii raportări și comparații i se potrivesc de minune.

Vin mânășă.

Într-o lume care umblă azi fără mânuși se pot inventa multe paranteze analitice. Și se pot naște altele. De unde până unde printre noi acest geniu al limbii române și, mai ales, atent observator/radiolog al lumii românești? Istoric și sociolog, etnolog și antropolog, „inginer de suflete”, dar și doctor de inimă. Batem câmpii despre Caragiale pentru că avem anul acesta un pretext teribil.

Se împlinesc – s-au împlinit deja – 100 de ani de la moartea lui.

În 1912.

Parcă a fost ieri. Abia sărise de 60 de ani. Și-i sfârșiau călcâiele după Cella, poznașa față cea mică a lui Conu Barbu (Delavrancea), care îi stătea pe genunchi când era mică și el o ruga să-i cânte din Scărlătescu. Adică din Scarlatti. Mai am și azi un disc cu interpretarea gingașă a lui Horowitz. Anii au trecut precum nourii pe șesuri, Caragiale la Berlin se bucura din plin de confortul (+berea+muzica bună a „babacului” (Beethoven) german, dar și de admirația celor din țară, care ar fi vrut s-o facă lată cu nenea Iancu la București.

Asta mai lipsea.

Nu s-a dus.

Și a murit și gata.

Biografia lui Caragiale au tot scotocit prin viața și opera lui, încât e foarte greu să mai găsim ceva inedit. Vreun

detaliu biografic – ceva, ceva în plus știe Mihai Oroveanu, cu poze cu tot, dar nu prea se cuvine să pătrundem în astfel de delicate povești private de demult – sau vreun inedit pasaj biografic. Citim, recitim și ne minunăm de fiecare dată. Tare de tot nenea Iancu ăsta! Nu i-a scăpat nimic.

S-a scris enorm, despre ILC, ca și despre Eminescu. Cele două spirite tutelare ale literaturii, culturii, de ce nu, române. Poate mai mult decât atât, ale românismului, ale ființei românești. Sentimentul românesc al ființei – cu formularea gravă a lui Constantin Noica, cumva ignorant azi din motive care nu prea ne scapă, dar degeaba am putea fi noi în dezacord cu ele – este reprezentată în cel mai înalt grad de acești doi scriitori. Și prietenii deopotrivă. Atunci, ca și acum.

Clasicizarea lor îi aduc pe Eminescu și Caragiale mereu în actualitate. Sunt alături de noi. E bine, e rău? Nu suntem într-o postură din care să avansăm formule sentențioase. Nici să decidem, chiar pentru uz propriu ceva anume. De bine sau de mai puțin bine. Ceea am vrea să relevăm acum despre Caragiale sunt în mare parte doar simple constatări.

De uz intern.

Banale, poate, banalități, cumva, la urma urmelor.

Caragiale – omul – este un produs

al timpului său. Al României moderne, care, sub Regele Carol I și al Reginei Elisabeta (Mme Carol cum o tachina hâtrul bărbat și simpaticul companion de-o bere și taifas) a crescut și s-a dezvoltat cât alții în secole. Să nu uităm asta. România arde etapele și intră în concertul națiunilor europene în a doua jumătate de secol 19. Parcursul vieții lui Caragiale – încheiat dramatic și intempestiv în 1912, acoperă o epocă în care se fac drumuri de fier, șosele, se construiesc școli și primării, gări și spitale, se pun bazele unui sistem juridic și al altuia educațional. Și multe altele. Nu a curs lapte și miere în timpul lungii domnii a lui Carol, dar premisele unei Românie moderne atunci au fost încheiate. Nu mai lungim pelteaua istorico-sociologică. Caragiale crește el însuși în aceste medii urban de modernizare. Oricât a luat el peste picior lumea din preajmă – pe care a trăit-o intens – *simț enorm și vază monstruos* – au fost completate de o ureche extrem de fină, care l-a ajutat pe scriitor să înregistreze în detaliu ceea ce contemporanii noștri obțin doar prin mijloace specifice – el a iubit-o. Mai mult sau mai vizibil sau a afirmat frust.

Eu vă iubesc, mă!

Mai iubește azi cineva pe cineva? Real sau imaginar? Nu cumva egolatria și egocentrarea ne-au îndepărat de cei din jur? Deseori și de noi înșine, căci nu mai știm cine și cum suntem cu adevărat?

În fine. Omul a avut talent, geniu, cum vrem să-i spunem. Chiar dacă nu a apucat să studieze la vreo universitate, din București sau Iași – abia născute nu de mult și ele, să mai amintim de vechimea altor universități europene? – Caragiale s-a dovedit un abil self made man. A citit cât a citit, dar mai ales a studiat lumea din preajmă. A prins din zbor se spunea cândva. Lumea teatrului și experiențele scenice i-au folosit. Experiența directă cu lumea teatrului și a vieții cotidiene l-au uns cu toate alifiile. Nu știm de unde provine această expresie – poate nu este nici prea elegantă – dar Caragiale a fost un om/ scriitor care a luat viața și literatura așa cum sunt. Fără prea mari

Lucreția Milea, Dezlănțuire

iluzii, fără prea mari așteptări. Acolo unde și-a dorit ceva – în politică, să zicem, a dat chix. Gazetăria i-a fost hrană zilnică, ca și muzica, ca și prieteneala, oxigenul din care a trăit.

Și scris.

Correspondența lui – cu amicii, dar mai ales cea cu Paul Zarifopol – se dovedește exemplară. Dacă am putea s-o comparăm cu o alta, ne vine în minte imediat, schimbând ce ar fi de schimbat, cea dintre Henry Miller și Lawrence Durrell. Sărim de la una la alta, ca să amânăm ceea ce în fond vrem să spunem. Caragiale ne-a fost foarte apropiat. Și ne mai este. Fără să fie mereu în preajmă. Nu sunt singurul care ar putea spune asta. Din anii copilăriei, când mama îmi citea *DL. Goe...* și eu mă amuzam de faptul că faimosul Bubico a fost aruncat pe fereastra unui vagon de tren care era în mers, o încercare cu pisica Motzi a unei mătuși n-a dat roade, căci sărmana făptură a scăpat cu viață, a căzut pe vița-de-vie din curte – și tot așa prin școală, adolescență, tinerețe, maturitate chiar, mereu l-am avut în preajmă pe Caragiale. Piesele lui Nenea Iancu le-au gustat pe îndelete – vă mai aduceți aminte de spectacolul lui Ciulei de la Bulandra, când în finalul *Scrisorii pierdute* toată sala mirosea a mitetei? – nu are rost să amintim numeroasele spectacole de teatru sau televiziune pe care le-am digerat mereu cu zâmbetul pe buze. Ca și proza, inegalabilele lui momente și schițe, ca și publicistica, descoperită mai târziu, ca și atâtea cărți mai apoi, despre Caragiale. Fiecare în parte aducând ceva inedit în felul de a percepe pe Caragiale. Aportul lui Șerban Cioculescu – dincolo de ce au tot scris Ibrăileanu, Lovinescu sau Călinescu, până la Marin Bucur, Florin Manolescu sau Al. George – rămâne de necontestat. De neocolit. *Caragialiana* și *Viața lui Caragiale* ale lui Cioculescu – a trecut și agerul critic printr-un centenar cu totul ignorat de mulțimea televizorizată (sic!) de azi, care are alți mușterii și alte repere – ar merita republicate. Ca și alte studii dintre cele mai chichi-site, care să facă din Caragiale, din nou, un autor studiat și nu doar veșnic

Geanina Sfinteș, *Clipa*

citat.

„Criză mare, monșer”, altfel nimic nou pe lumea asta. Și ajungem unde vrem să poposim nițel. După descoperirea lui Caragiale – i-am descoperit și iubit și pe Cehov și pe Camus, și pe și pe Cioran, și pe Cortázar. Unul după altul, la diferențe de vreo 10-15 ani. Nu pot aduce alte precizări, oricum nu contează. Contează însă să ne distanțăm puțin de mult iubitul nostru Nenea Iancu și să vedem lumea din jur cu mai multă implicare. Nu e chiar totul de râs. Și de luat peste picior. Bășcălia lui Caragiale – care ne face să râdem valuri, valuri – poate deveni contraproductivă. De ce? Pentru că relativizează totul în exces. Pentru că nu mai rămâne nimic și nimeni, la cine să ne raportăm. Excesul ironic dinamitează orice fel de etică. Face ca orice temă gravă să ne trimită la ridicol sau absurd. Nu merge la infinit. Dacă umorul fin și ironia corozivă ale lui ILC ne dau șansa să ieșim din orice impas etic sau existențial, există și un revers al medaliei. Resimțit și de cel care a scris *O făclie de Paște* sau *1907*. Așa că poate a venit momentul – dacă nu cumva și trecut pe lângă noi, să simțim nevoia și de alte îndemnuri și să ne raportăm și la alte modele. Nu că m-aș da în vânt după tot ce militează puștoaica aceea din Suedia cu patetismele ei ecologico-climatice, dar au mai existat și alte nume la care am putea să ne raportăm. Că este vorba de Havel, de Doina Cornea sau Ana Politkovskaia. Aș vrea să fiu bine înțe-

les. Caragiale rămâne la locul lui, pe soclul de bronz din fața Teatrului Național din București. Ne surâde mereu cu grație și înțelegere. Poate ar mai vrea să ne spună și altceva astăzi.

Să-i scrie lui Vosganian, precum lui Mestugian sau Petrică Missir, „Ai dracu armenii ăștia ai tăi! Poate îmi mai trimiți niște icre moi și un kilo de măsline de Kalamata! M-am săturat de wurst, varză și shaorma de tot felul. I-am scris și lui Frau Merkel, nu mi-a răspuns, e tare ocupată însă. Tu cum vezi viitorul Europei, ce-o să se întâmple cu noi? Eu am început să ciupesc ceva turcește și arăbește. Seamănă cu armeană, nu?”

Câte și mai câte nu găsim noi de priticat dacă ne gândim, și ne amințim, oricât de puțin, de Ion Luca Caragiale. Și de prietenii lui de peste veac, Cehov Anton Pavlovici, Camus, Cioran și Don Julio Cortázar.

Ar rămâne să descoperim însă pe cont propriu ce anume vrea cu tot dinadinsul să ne transmită simpaticul nostru prieten.

Ce bine e să ai prieteni mulți și buni!

Degeaba vine iar sora medicală să-mi facă injecții ca să nu devin maniac-depresiv și să fac o prostie. Nici pomeneală, cum să renunț eu la prietenii mei? Tot vreau să-i explic ce să întâmple cu Caragiale, dar mă leagă de pat și-mi vâra o batistă în gură.

Păi e frumos?

MINERUL DISPĂRUT

3. Câteva clovnerii la Poliție. Triumviratul Buni Zamora, minerul, căpitanul Luciu mă antrenează într-o aventură ciudată

Revista *ATITUDINI* publică în foileton, începând cu decembrie 2022, romanul inedit *Minerul dispărut*, ajuns acum la capitolul 3.

Constantin Abăluță

Stau singur în camera mică, scundă și necunoscută. Da-i știu eu p'ăștia, te-nregistreazăși te filmează din toate pozițiile. Că fereastra aia cu geamuri vopsite-n alb nu stă acolo de flori de măr. Aia nu dă afară, cum nu-s eu popă. După ea e-o mândrețe de zid cu-o găurică tocma-n dreptul clanței. Și p'acolo operatorul lor se gimbește la mine fără nici un chef, își face meseria lui împuțită de polițai-operator. Ce dracu să filmezi la mine și la toți ăia care vin pe-aici? Cheltuie pelicula statului de pomană – vorba ăluia din *Reconstituirea*. Mișto film, mi l-a proiectat Pierre într-o seară. Și că cheltuie peliculă n-ar fi nimic, dar că-i pun p'ăia să se bată *pedagogic*, asta-i porcăria. Și atunci când unul dintre ei moare, toți se fac că plouă. N-au fost acolo, n-au văzut, n-au filmat.

Să fiu atent să nu mă las dus în vreo-ncăierare. D'asta m-or fi lăsat aici de-atâtea ore. Să-mi sară muștarul, să mă dau la ei. Dar cu mine nu le merge. M-a-nvățat Pierre cum să jonglez cu bile-nchipuite. Răsuflu rar, adânc, privesc țintă într-un punct din aer. Transpun bilele din mintea mea în acel punct. Încep întâi cu două bile, apoi adaug câte una la fiecare câteva secunde. Nu pun în circuit mai mult de cinci bile, că obolesc. Fac acest exercițiu cam cinci-șapte minute. Câteva ore bune de atunci înainte sunt calm ca apa unui iezer din vârful de munte.

Mamă-mamă, ce de găuri în pe-

Planul 1: Mihail Manta, *Aprodul*;
planul 2: Mariana Voicu, *Paznicii cetății*

reți... Și ce de urme dreptunghiulare, mici, mari, întretăiate ori unele într-altele. Tablouri, oglinzi, ce-or fi agățat polițaii în ele? Și cât de multe sunt... Păi în odaia asta ani întregi a bătut vântul schimbării. Alți șefi, alte idei, alte tablouri, alte oglinzi, alte ferestre false. Dar acum s-a declarat armistițiul. Camera e absolut pustie: nu tu mobile, nici tablouri, nici covoare. Doar becul afumat ce atârână de-un fir negru și-și împrăstie lumina chioară ca supa de la Casa Dorel. Becul pe care căpitanul Luciu

îl înșurubase cu mâna lui, decum trecuse pragul. Dați în mă-sa polițaii ăștia: economisesc întrerupătoarele.

Căpitanul Luciu, cel ce băuse vinul de parastas al lui Buni. Atunci fusese afabil, dar acum își rânjea colții. Mă tutuia ostentativ, cu glas zeflemitor. Pufnea gutural întinzând mâna în dreapta ori în stânga. Chipurile mă ghida pe coridoarele înadins întunecate ca să bage frica-n tine. Făcea totul ca să-mi dea de înțeles că, doar în câteva zile, devenisem din martor benevol, suspectul

numărul unu. Cel care ascunde ceva. Cel care vrea să șteargă urmele minerului dispărut.

Așa se explică și idiotul joc cu invitația. O promisem prin poștă, era oficială, ce mama mă-sii! Dar căpitanul Luciu mi-o ceruse și, în loc s-o citească, s-o verifice, mă rog să-i dea importanța cuvenită, ce credeți c-a făcut?! Cu un gest de lehamite a scuturat-o de câteva ori, apoi a ghemotocit-o iute în podul palmei și, cu un scurt bobârnac, a trimis-o în coșul albastru de plastic plin cu multe asemenea ghemotoace de hârtie. Apoi, luându-și celularul de la brâu a format un număr. A poruncit cu glas autoritar: Hârtia și pixul!

În cel mai scurt timp împinse ușa un omuleț cu față apatică, îmbrăcat în trening. Introduse în odaie o masă și un scaun făcute pe măsura lui, adică la o scară redusă. În colțul opus ușii, învârti de zor cele două mobile până când le potrivi picioarele în denivelările dușumelii roase. Scoase din buzunarul de la piept al

treningului un sul făcut din câteva foi de hârtie. Le rulă meticulos în sens invers. Avea mișcări lente, dar mâinile-i trădau febrilitatea. Concentrat să redea colilor planeitatea pierdută, ghiontul căpitanului Luciu l-a luat prin surprindere și l-a împietrit într-o mișcare caraghioasă. A scăpat pe jos o coală. Căpitanul s-a aplecat, a luat-o, a ghemotocit-o tacticos și, cu un gest brusc, i-a băgat-o pe gât. Primind un picior în fund, omulețul s-a văzut proiectat în colțul cu coșul de plastic, unde a și vomat ghemotocul de hârtie. „Marș afară!”, a ordonat căpitanul. Omulețul, cocârjat, suflând și râgâind, cu fațaroșieși asudată, aproape în patru labe, a zbughit-o din cameră lăsând în urma lui un aer coșmaresc.

- Stai jos, Sandule, și scrie tot despre miner. În ce împrejurări l-ai cunoscut. De câte ori l-ai mai văzut după aceea. Tot, tot – auzi? Să scrii tot!

Căutându-se prin buzunare, a scos un pix albastru și mi l-a vârat în

mâna dreaptă. Aveam în buzunar propriul meu creion, dar de ce să devin și mai suspect decât eram? Lasă, voi scrie tâmpeniile cu pixul lor. Mi-a explicat Pierre: ăștia-s ră-mășițele Securității și-s plătiți la kilometru de declarații. Că sunt aceleași repetate de sute de ori nimeni nu știe.

În fuga lui precipitată, omulețul în trening lăsase ușa întredeschisă. Căpitanul Luciu a deschis-o, izbind-o ușor cu piciorul. S-a întors spre mine și mi-a șoptit provocator: TOT! A rânjit ca unul care știe el ce știe. Eu am tăcut ca unul care va jongla cu bile închipuite și care nu poate fi manipulat.

Ușa s-a închis atât de iute și atât de fără zgomot că figura căpitanului a dispărut ca la un număr de magie.

Buni Zamora, minerul, căpitanul Luciu: un triumvirat care mă antrenează într-o aventură cel puțin tot atât de ciudată ca aceea a venirii mele pe lume și a primilor ani de viață.

Liliana Marin, *Slow Spin*

Cealaltă jumătate a Decameronului

Cosmin Andrei Tudor

Cosmin Andrei Tudor (n. 1997) a debutat cu volumul de poezie *Ochilor verzi* (2020), fiind premiat de Uniunea Scriitorilor din România; desemnat de aceeași instituție scriitorul lunii septembrie 2022, a scris volume de teatru și proză scurtă. În prezent urmează cursurile Școlii Doctorale de Chimie a Universității din București. Poemele pe care le publicăm în acest număr au fost scrise în cadrul taberei de poezie „Ion Stratan”, desfășurate sub egida Casei de Cultură „Ion Luca Caragiale” din Ploiești, în octombrie 2022.

Vlad Teodor Stoichiță, Casa cu sertare

Șase

câteva ciocane sparg undeva
niște cuvinte.
zgomotu-i mare
scânteile sar
ca tartrul din dinte.
e va-
ră
răcoare
se lasă peste jar.
câțiva nori de-a lungul luncii.
soarele a apus
s-a dus.
luna-și întinde ca un arc
raza.
Zaraza
se-aude într-o pâlnie de fonograf.
lumina se face pulbere și praf.
se-adună vraf
în parc.
deodată înfloresc toți nucii.

Şapte

atâtea oglinzi în jurul meu.
unde-mi-arunc ochii
văd numai oglinzi.
ochiul însuşi este o oglindă,
chiar şi peretele este una
dar sub acoperire.
de fapt, trăim între două oglinzi
uriaşe
ca-ntră două lamele
de microscop.
mă întreb cine priveşte
prin ocular
şi de ce?
ce facem noi atât de interesant
de trebuie cercetat?
ne fură ceva aceste oglinzi.
nouă şi tuturor lucrurilor care ne
înconjoară.
ne fură imaginea în oglindă!
numai palindromului
nu are ce-i fura oglinda, nu?
ar trebui să fim toţi palindromuri
şi să furăm noi ceva oglinzii.

oglanda-i ca un balaur cu şapte
capete
din legende.
adică, dacă spargi oglinda
nu faci decât să-i sporeşti puterea
creând mii de cioburi
care te reflectă şi mai mult.
înghiţindu-te.
oglandă, oglinjoară!
ciob nesuferit de sticlă
poleit cu aur şi argint!
ce mai catoptromanţie de poem
şi totuşi,
atâtea oglinzi în jurul meu...

Sandu Petre, *Keeper of the Keys*

Opt

becul este o crisalidă
a unei idei.
pe-alocuri solidă.
pe dincolo, dincoace
insecte rapace
vânează funigiei.
uneori e doar o raclă
a unui banal filament
de wolfram stins
lumina galbenă lichidă
este umoarea fluturului
prins
complex și imaginar
până când se arde becul.
abia atunci s-arată
și-și întinde
aripile negre
pe globul de sticlă
ce straniu sentiment
în inimă
ca becul s-a aprins!

Nouă

dumnezeu nu a luat
a noua coastă
din partea stângă
a lui adam
pentru a fi de rău augur
și nici pentru a predestina
ceva rău,
ci doar pentru că era mai
aproape
de inima lui adam
a ales o coastă stângă
pentru ca femeia născută
din ea
să fie mereu aproape de inima
bărbatului

Zece

la început și la sfârșit
a fost cuvântul cuvânt,
cu c pitic.
și vântul vânt
bătea, bătea și mătura
pământul pământ.
și ura striga: ura!
și mâna muta
tura
pe tabla de șah
și-n of, și-n ih, și-n ah
cerul îngheța
în jurul cuvântului cuvânt
al vântului vânt
al pământului pământ
al sfântului sfânt
ș-al sfântului duh
încât arheologii
văzduhului văzduh
n-au mai avut
ce cer-
ceta

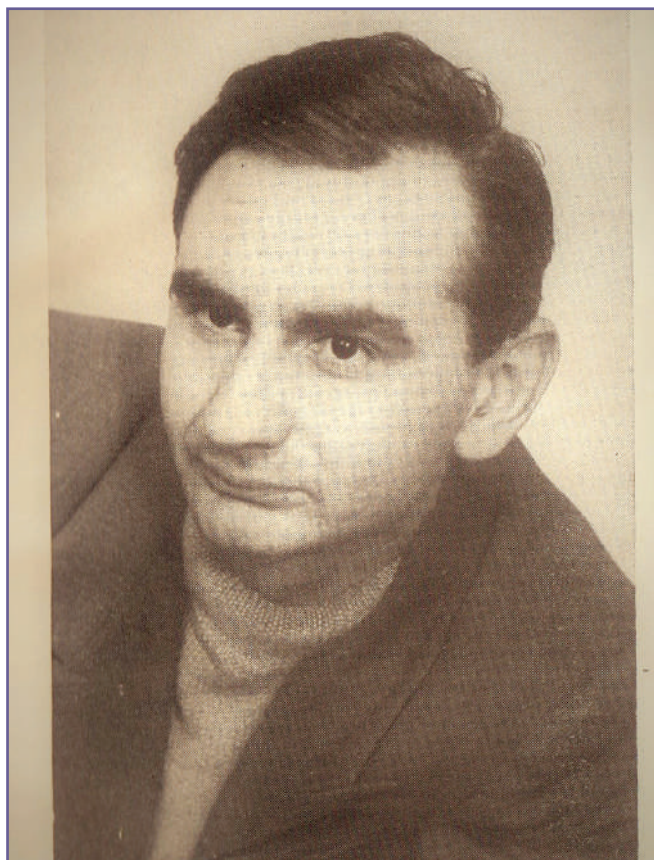
Fratele GEO BOGZA

Prin amabilitatea dnei Raluca Georgiana Badea, autoarea unei teze de doctorat despre fondul Bogza din arhiya Cezara Mucenic, prezentăm două scrisori ale lui Geo Bogza către fratele său Alexandru, în continuarea lotului de documente Bogza, publicat în revista noastră în septembrie 2022.

Fratele cel mare a fost omagiat de scriitor într-un necrolog din 1974, intitulat simplu, „Alexandru”:

„și-a câștigat viața ca profesor de muzică pe la diferite licee din țară, a avut o mistuitoare vocație pentru filozofie, și acestei vocații i-a închinat întreaga sa putere de muncă. Zeci de ani, o viață întreagă, el i-a petrecut în modeste camere mobilate, aplecat câte zece ore din noapte peste scrierile marilor gânditori și peste manuscrisul său care, în cele din urmă, a depășit peste patru mii de pagini”.

Scrisorile de față provin dintr-o perioadă dificilă, 1940-1941, guvernată de apăsări materiale, și negociază venirea lui Alexandru, de la Câmpulung Moldovenesc, unde se stabilise, la cumnații săi (familia Diaconovici) – la București, la fratele Gică și soția sa Elisabeta (Elly), aproape de mama Bogza.

30 dec. 1940 (datare conform plicului)

Dragă Alexandre,

Nici nu știu care din noi a scris ultima oară, poate că eu, poate că tu, dar asta n-are nicio importanță. Îți scriu acum pentru a-ți ura pentru anul care începe, multă sănătate, liniște și spor la lucrul pe care l-ai întreprins! De asemeni, cele mai călduroase urări de sănătate și de bine familiei domnului Diaconovici!

Adaug, cu acest prilej, că mama, de câte ori am văzut-o, părea să arate bine, e totuși fără prea multă putere. Banii trimiși de tine i-au prins foarte bine. Proprietărea sa i-a făcut o sobă de teracotă în locul celei vechi, dărâmate de cutremur, așa că va avea căldură destulă.

Eu pot să merg ceva mai bine, nu mai șchiopătez atât de rău, totuși nu ies decât, cel mult, o dată pe săptămână, când mă duc la mama, restul timpului îl petrec numai în pat și, pe cât pot, scriu la o carte începută mai demult, dar despre care nu știu ce soartă va mai avea.

Nicu a fost pe aici acum câteva zile, e relativ destul de bine. De Crăciun a nins foarte mult în București și a fost, în orice caz, mai plăcut decât precedentele Crăciunuri în care, de obicei, ploua.

Încă o dată îți doresc multă sănătate și îți spun la mulți ani, atât în numele meu cât și al lui Elly!

Gică

Victor Munteanu, *Vizită târzie*

1 decembrie, luni, [1941]

Dragă Alexandre,

Într-adevăr chestiunea celor 200 de lei, cu care ți s-a mărit salariul, fusese pentru mama un motiv de amărăciune. Din cele ce se scria în ziare reieșea că salariile vor fi foarte mult mărite. În afară de scumpetea actuală, mama era mai ales mâhnită că această ridicolă mărire nu poate fi decât o greșeală și, știind nepricerea și dezinteresul tău pentru chestiunile materiale, avea sentimentul că ai fost, într-un fel sau altul, păcălit, și găsia că e păcat, mai ales pe timpurile astea. Mai o întârea în această credință și faptul că domnișoara Seimeanu, chiriașa din față, pensionară de mulți ani a Eforiei, de abia acum a aflat că i s-ar fi cuvenit o pensie mult mai mare, iar cei de la Eforie au recunoscut că, în adresă, s-a comis o greșeală la calcularea pensiei. O greșeală care s-a perpetuat ani de zile și care a fost descoperită numai din întâmplare. Teama mamei era să nu fi și tu victima unei asemenea greșeli, iar eu am

căutat să o conving că aici e altceva, că în cazul în care n-ai observa tu, vor fi ceilalți colegi, din aceeași categorie, și că până la urmă lucrurile se vor descurca, dacă va fi ceva de descurcat. Acum sper că i-a mai trecut supărarea.

Dacă vei veni de Crăciun, nu e nicio problemă unde vei locui. N-ai să ai decât de ales: sau la mine, sau la mama. Mama spune că la ea, nu știu dacă ești friguros, la mine e mai mult loc ca la mama, dar e mai frig, fiindcă e o casă cu calorifer și nu prea se face focul. Singura problemă ar fi călătoria pe calea ferată – au fost mari aglomerații, dar acum s-a mai pus un tren accelerat, poate e mai mult loc. Mai rămâne frigul și oboseala călătoriei pe timp de iarnă, înzăpeziri eventuale, dar dacă nu te sperie și nu crezi că te-ar obosi, atunci ai putea să încerci călătoria, dar ia-ți o valiză mică, să fii cât mai liber în mișcare!

În ceea ce privește confecționarea hainelor, cred că ar costa, cu furnituri cu tot, vreo patru mii de lei – dacă n-ai avea banii necesari cred că mama nu va cheltui până atunci banii trimiși ultima oară, așa procura și eu

dacă ar fi nevoie, și n-ai rămâne, în niciun caz, cu hainele nefăcute, nici asta nu e o problemă. Mai grav: sunt sărbătorile care se țin lanț și nu știu dacă croitorii ar lucra în acest interval, mulți dintre ei sunt concentrați, tot concentrat e singurul croitor pe care îl cunosc, s-ar putea să dau peste o pușlama, dar s-ar putea să nimeresc și un om cumsecade. Mi-e teamă însă că febra sărbătorilor nu i-ar lăsa să lucreze cum trebuie! Dacă vom vedea că nu se poate, vei lăsa hainele pentru la vară, fiindcă la Paște s-ar pune aceleași probleme. Dar mai te țin hainele actuale până la vară?

Starea mamei sper că e îmbunătățită. Va trebui să facă niște injecții foarte bune pentru scăzut tensiunea și caut acum un doctor – printre cunoscuții mei – care să vină la ea acasă ca să i le facă. E prost că e foarte frig, tramvaiele merg greu și lumea circulă mai anevoie iarna. Dar se va aranja totul, nu avea nicio teamă! Singura rugămintă către tine: să-i scrii mai des și în așa fel încât să reiasă că ești mulțumit de viață !

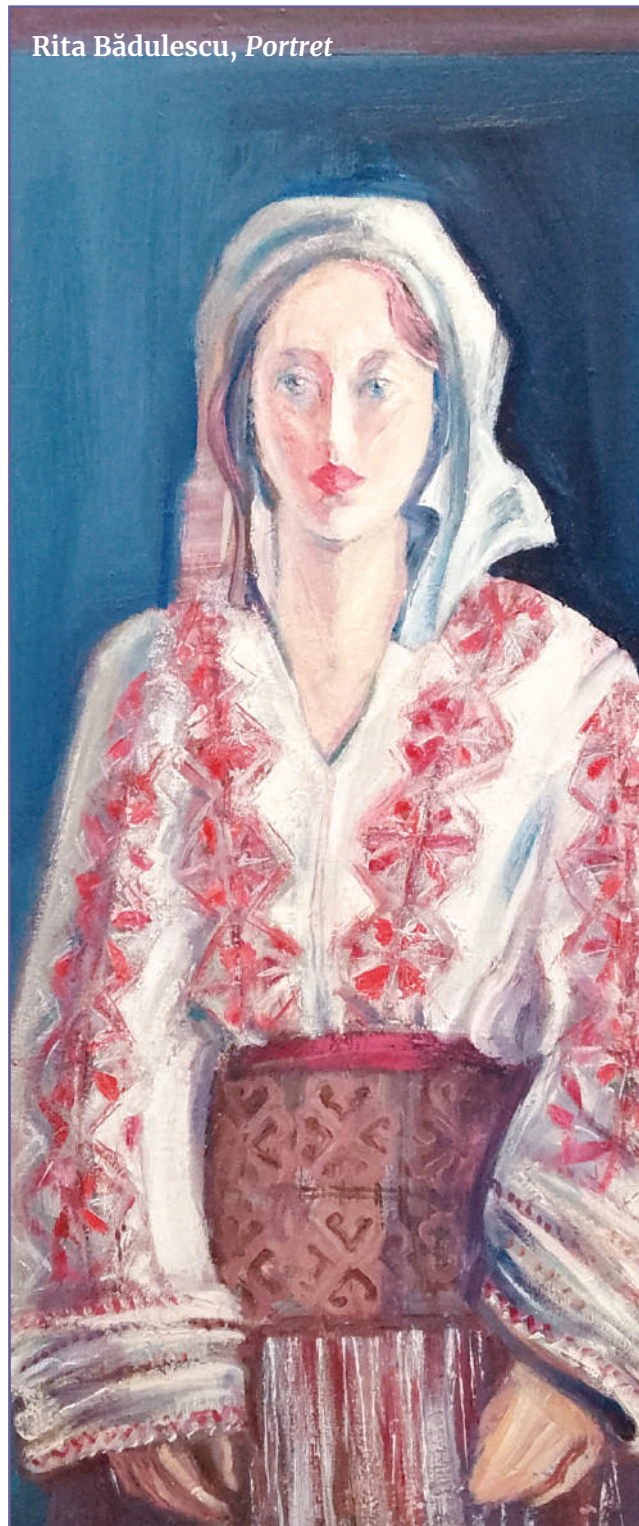
Multă sănătate socrilor tăi și ție, din partea mea și a lui Elly!

Gică

Adrian Nicolae, *Iedera*

Rita Bădulescu, *Portret*

Pentru Nicolae Simache

Biblioteca Județeană „Nicolae Iorga” a vernisat o nouă expoziție extramurală, dedicată profesorului Nicolae Simache, fondatorul muzeisticii regionale, la sfârșitul anilor 1950 și începutul anilor 1960, cu prezentări ale celor 12 muzee înființate, precum Muzeul Ceasului din Ploiești, Conacul Bellu din Urlați, Muzeul Scriitorilor Târgovișteni, Muzeul „Nicolae Iorga” de la Vălenii de Munte, Muzeul Tiparului din Târgoviște, Casa Memorială „Nicolae Grigorescu”, Castelul Hasdeu din Câmpina, Muzeul „Cezar Petrescu” din Bușteni, Casa „I. L. Caragiale” din Ploiești – o excelentă

prezentificare a unor fapte de cultură ce se înfățișează trecătorului de azi, poate prea ocupat cu problemele zilnice.

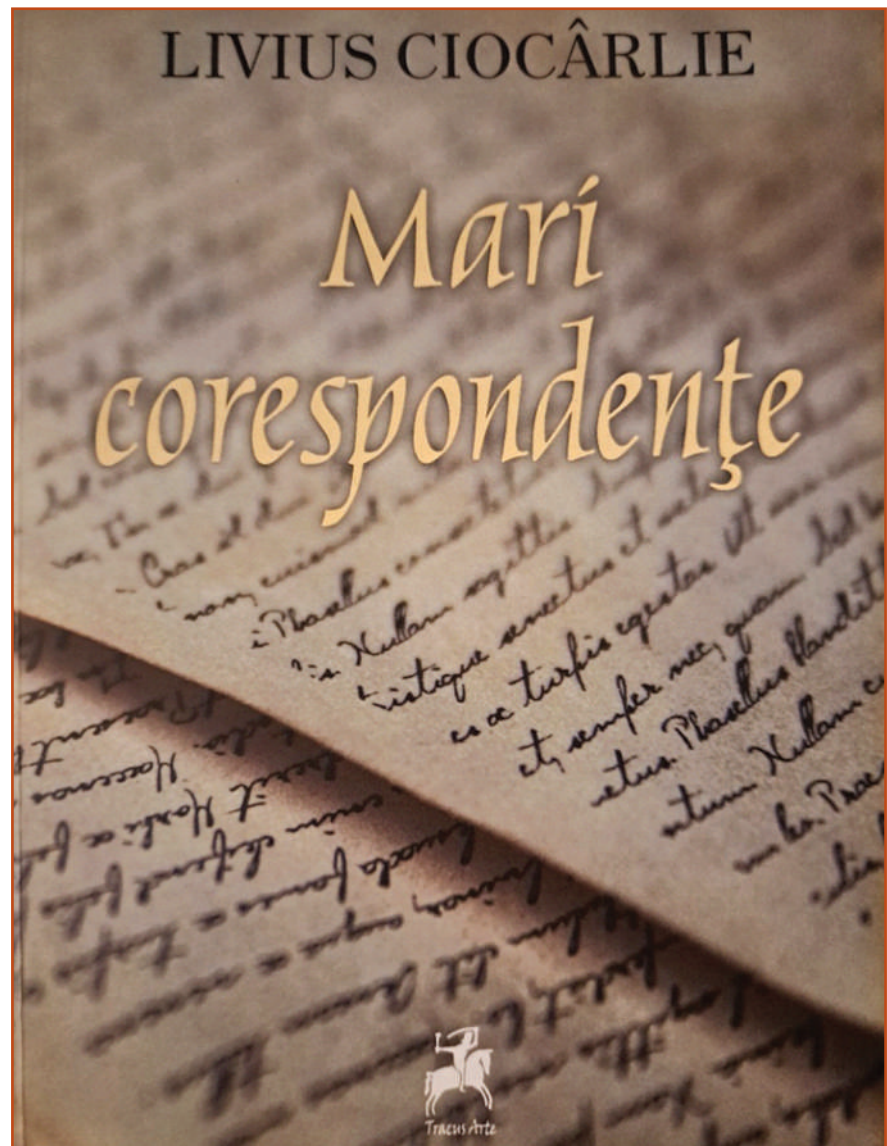
MARI CORESPONDENȚE ÎN VIZIUNEA LUI LIVIUȘ CIOCÂRLIE

Diana Rînciog

Volumul *Mari corespondențe* de Liviuș Ciocârlie face parte din categoria celor care merită neapărat citite, achiziționate în biblioteca proprie și recitite pe îndelete, cu încântarea de a (re)descoperi un autor în lumina experienței sale epistolare, atât cât a ajuns până la noi, astăzi.

La un moment dat, am căutat cartea în librării, la bibliotecă, aveam nevoie pentru un articol legat de *Corespondența* lui Gustave Flaubert. Am reușit să o citesc prin schimb interbibliotecar, grație dnei Gilda Stanciu și echipei sale, sperând să o pot avea în bibliotecă la un moment dat, mai ales că autorul îmi spusese că se va reedita cu siguranță (studiul fusese publicat în 1981, la Cartea Românească) – ceea ce s-a și întâmplat în 2019, la Editura Tracus Arte.

Pe a doua copertă aflăm și premisa de la care a pornit alcătuirea cărții *Mari corespondențe*: „O scrisoare care-mi este adresată mă poate îngrijora, supăra, bucura, înveseli, una ce-mi este cu totul străină mă va face să reflectez asupra omului, sintagmă ce poate fi luată în sens restrâns (a gândi despre autorul prezumtiv) sau în sens larg, aproape sinonim cu literatura – scriere care te face să gândești despre om. Dacă o singură scrisoare ajunge pentru ca relația literară să se stabilească, un mănunchi de scrisori sau, și mai bine, corespondența de o viață formează întotdeauna, adunată, un roman. Prin forța lucrurilor, corespondența cuprinde durată, prefaceri, creșteri ori declin, irosirea trecutului, rupturi. Mai «modernă» decât numeroase romane,

îndeosebi balzaciene – sau sărac balzaciene, căci Balzac, ca orice scriitor mare, iese de multe ori din tiparul său – mai modernă, deci, corespondența nu are Sens, ci doar o mulțime de sensuri risipite – dar poartă destin.”

Structura cărții cuprinde două mari secțiuni (*Scriitori francezi* și *Critici români*) și un preambul intitulat *Corespondența și literatura*. Sunt pre-

zentate corespondențe ale unor autori francezi precum Voltaire, Balzac, Jacques Rivière, Alain Fournier, Roger Martin du Gard, Flaubert, Marcel Proust, dar și români – Titu Maiorescu, I. L. Caragiale, Pompiliu Constantinescu, E. Lovinescu, G. Călinescu, Alexandru Rosetti, Ion Negoitescu, Radu Stanca, Tudor Vianu.

Citind, ori măcar răsfoind volumul

domnului profesor Livius Ciocârlie, ai sentimentul reconfortant că scrisorile au avut un rol important în cultură, dincolo de aspectul lor cotidian, de comunicare. Astăzi aceste corespondențe ale scriitorilor au căpătat valoare documentară, păstrând parfumul epocii în care au fost redactate. O întoarcere în timp, în universul vieții private, o șansă pentru cititorul zilelor noastre de a cunoaște mentalități diferite de a sa.

Uneori, la adăpostul spațiului epistolar, scriitorii fac afirmații tranșante, așa cum se întâmplă cu Voltaire care nu iubește Parisul, pentru că «este locul de întâlnire al tuturor nebuniilor, al tuturor neghiobiilor și al tuturor ororilor cu puțință.» (p.26)

La rândul său, Balzac a rămas memorabil și prin scrisorile către contesa Hanska (cea care i-a devenit soție cu doar câteva luni înainte de moartea prematură a autorului *Comediei umane*); după cum, ne rămân și scrisorile romancierului către Laure de Berny, prietena sa mai tânără inspirându-l în multe dintre proiectele sale. Ritmul frenetic de lucru este evocat adesea într-o corespondență, despre care L. Ciocârlie crede că ne dă sentimentul unui eșec, ori a unei izbânde ce înseamnă înfrângerea omului; într-adevăr, Balzac moare la numai 51 de ani, în plină forță creatoare, *Comedia umană* cuprinzând un număr dublu de titluri față de anii săi de viață...

Cât despre *Corespondența lui Gustave Flaubert*, ea este un adevărat laborator al creației, în «turnul de fildeş» de la Croisset, reședința secundară a familiei, unde scriitorul se va izola de iureșul lumii, pentru a-și proteja sănătatea și a-și compune opera. Precum Balzac, Flaubert muncește enorm și vorbește în scrisorile sale despre cele 18 ore de trudă zilnică (p.84). Pustniul de la Croisset are mari dificultăți în a demara un roman, suferă, spune L. Ciocârlie, de disperarea începutului; la el, corespondența are semnificația unei «ieșiri în lume». (p.87), unei reînnoiri la viața publică.

Tot o formulă a ieșirii din lume, dar și a comunicării cu ea, a fost corespondența pentru Marcel Proust. Titlul capitolului este, de altfel, sugestiv – *Celălalt Marcel Proust* – dezvăluind

omul înainte de orice, așa cum se întâmplă în schimbul epistolar cu Doamna Straus.

În ceea ce privește selecția autorilor români pe care o face autorul cărții de față, ea începe cu Titu Maiorescu. În scrisorile acestuia găsim, de exemplu, descrieri ale Bucureștiului și Parisului, dar și ale străzilor din cele două orașe, ba chiar și caracterizări ale profesorilor din cele două capitale, cei de la Sorbona părându-i «plicticoși și anosti» (p.181) Cert este că nevoia de comunicare scrisă este vitală pentru Maiorescu, el nu scria la întâmplare: «El își recitea scrisoarea, se necăjea când i se părea rece, căuta să evite ceea ce nimea stupizenia formulilor banale, se scuza recurgând la clișeele epistolare, cântărea cuvântul [...]» (p.194)

Impresionant e și capitolul dedicat lui Tudor Vianu, intitulat *Nevoia de celălalt*. După ce Livius Ciocârlie evocă figura și vocea profesorului Vianu, emblematic pentru studenții de la Literele bucureștene, ni se prezintă impresii despre corespondența acestuia (îngrijită de nepotul lui Tudor

Vianu, Vlad Alexandrescu, profesor în prezent la Catedra de franceză a Universității din București). Aflăm și că Tudor Vianu era un admirator al *Corespondenței* lui Gustave Flaubert. Dincolo de aparentul calm olimpic al lui Vianu, afirmă Livius Ciocârlie, observăm în scrisori omul interior, «neliniștea intelectuală» (p.318). La fel ca în cazul lui Flaubert, Tudor Vianu din epistolele sale e cu totul diferit, zbuciumat, vulnerabil.

Fără îndoială, volumul *Mari corespondențe*, semnat de Livius Ciocârlie, reprezintă o carte fundamentală, pentru aceste «corespondențe vechi: în ele se păstrează timpul – timp real cu tot ce a fost viață în el – , dar se păstrează - apropiat și inaccesibil – dincolo de o apă, dincolo de un mal». (Epilog).

Avem speranța că acest volum va deveni o alegere pentru clipele de răgaz, când dorința de a citi devine irezistibilă. Și, poate, ne va aduce aminte de plăcerea de a trimite și primi scrisori, cu toată emoția acestui ritual al comunicării...

„La pas” și „pas” într-un „joc cu cărți”

Ion Bogdan Lefter

„Ace” culese de la ediția 2022 a Tîrgului de carte *Gaudeamus*. Le înfig rapid în pernută (oare mai există „pernute de ace”?) în noaptea de după închidere, 11 spre 12 decembrie. De data asta – nu doar cu intenții critice: înșirui scurte observații despre cum a fost acum, la reluarea după 2 ani „săriți” din cauza pandemiei. Note „la cald”, nu neapărat „ace” fierbinți!

● Două zile fără public. Miercuri 7 și joi 8 decembrie nu ajung la ROMEXPO. Agendă încărcată: un curs și alte treburi la Universitate, emisiuni de televiziune („arde” subiectul intrării noastre în „Spațiul Schengen”, adică al refuzului Austriei de a ne accepta!), vernisajul multiplu „de sezon” de la Muzeul Național de Artă Contemporană – MNAC. Dar aflu de la „spionii” mei, și miercuri, și joi, că tîrgul de carte e aproape gol: încă n-au venit vizitatorii!

● Documentare nocturnă. Parcurg listele parcă infinite de lansări de la *Gaudeamus*. Se mai și improvizază în materie: ies cărți de sub tipar în ultimul moment, chiar și-n timpul tîrgului, și sînt și ele aduse în fața publicului ca și cînd ar fi fost minuțios pregătite, încît, pînă la urmă, bilanțul real e mai bogat decît indică programul pregătit din timp. Dar ce-i pe site... se sparie gîndul!: sute de nume de autori de care n-am auzit, iviți de nicăieri, fără să-i poți măcar bănuî c-ar fi tineri talentați, căci titlurile cărților, ridicol-„poetice”, intens-patetice, involuntar-comice, nu îndreptăcesc nici o speranță. Marea majoritate a

Maria Teodora Petre, *Metamorfoză*

prezentatorilor, care ar trebui să fie critici sau scriitori cunoscuți, cu un capital de onorabilitate care să le justifice prestațiile, vin din același anonim. Iar cei ale căror nume le recunosc totuși au „reputația” mediocrității și-a disponibilității de-a firitisi pe oricine. Imagine jalnică de marea a veleitarilor care îneacă tîrgul...

● Ziua a 3-a: tot puțină lume. Ajung la ROMEXPO vineri după-masă pentru lansarea *Operei poetice* a lui Ioan Flora, la standul Editurii Muzeului Literaturii Române din București. De la prînz înapoi a început practic weekend-ul. La ora asta se umpleau tîrgurile de carte de dinaintea pandemiei, și Bookfest-ul, și *Gaudeamus*-ul. Acum și aici – tot puțină lume. Mici grupuri de invitați la

lansări deocamdată izolate. Și personalul editurilor, cîte două-trei persoane la fiecare stand. Mai aranjează cărțile pe rafturi, li se-aud și vocile stînd de vorbă, de unde senzația că tîrgul dă oarecari semne de viață...

● Sîmbătă dimineată: explorare „la pas”. Ajung foarte devreme, la 10, ora deschiderii, fiindcă trebuie să vorbesc la o lansare programată, bizar, chiar acum. Îmi fac datoria și pe urmă dau o tură prin tîrg „la pas”, cu o cafea bună în mînă, cumpărată de la un stand-tonetă cu dulciuri și alte produse, parte dintre ele orientale. Tot puțină lume, însă la ora asta e normal să fie așa. Cu destul timp la dispoziție pînă la următoarele prezentări de cărți la care sînt invitat să „oficz”, profit de avantajul bune

Lîgia Bălaj Popescu, *Secvență*

vizibilități și-al liniștii relative. Tîrgul arată bine, ca de obicei: bogat, colorat, luminos, cu aspectul cosmopolit al categoriei. Culoarele – largi ca la Bookfest-ul din vară, ceea ce indică în continuare un număr mai scăzut de expozanți decît înainte de pandemie. O porțiune centrală, destul de întinsă, e ocupată de un... anticariat cu cărți citite, uzate, rufoase, în contradicție cu ideea de prezentare a producției editoriale recente și de ultimă oră. Soluție de compensare a lipsei de participanți?! În standurile cele mai atrăgătoare stau la vedere noile apariții mai de soi, iar pe mese și pe rafturi sînt etalate și cărțile cele mai bune din ultimii cîțiva ani, așa că imaginea generală e onorabilă, nu ne lăsăm înghițiți de marea înainte-amintită...

● Premii amîinate. Mă interesez ce se întîmplă cu premiile pentru traduceri în și din românește, pentru care am jurizat ani buni înainte de pandemie împreună cu Denisa Comănescu. Aflu de la organizatori că n-au mai avut fonduri pentru laureați și că

probabil se vor acorda la un moment dat, după tîrg. Cine știe cînd, cine știe dacă...

● Năvala de sîmbătă la prînz. La 11, la 12, la 12 și jumătate discut cu unii-alții despre cît de puțini vizitatori și-au făcut apariția. Pentru ca pînă la ora 1 imensa hală-„pavilion” să se aglomereze brusc și să redevină furnicarul tîrgurilor de carte dintotdeauna. Sînt programate astăzi și cele mai multe lansări de cărți ale unor autori de bună calitate, cu prezentatori prestigioși, așa că se îndesește și „protipendada” intelectuală. Și cresc vînzările, făcîndu-i pe editori să speră că vor evita eșecul care se contura la orizontul zilelor precedente!

● O generație absentă. Apropo de „VIP”-urile literar-editorial-culturale, mi s-a confirmat constatarea din vară, de la Bookfest, de la reluarea tîrgurilor de carte după cei 2 ani și ceva de pauză: am simțit atunci o strîngere de inimă dîndu-mi seama că aproape a dispărut din peisaj generația vîrst-

nică, cea de deasupra „valului” nostru literar. Unii s-au stins din viață, iar supraviețuitorii, șubreziți, stau oricum în case, evitînd să se expună în condițiile pandemiei care nu s-a terminat încă. Apoi – reprezentanții „promoției” intermediare, ajunși la septuagenariat, marcați și ei de vîrstă. Întîlnesc și cîțiva colegi ai mei de serie care se resimt vizibil din cauza unor probleme de sănătate. Anii trec pentru toată lumea...

● Duminică – „pasez”! Tîrgul – un „joc cu cărți”, cînd „la pas”, cînd în fugă de la un stand la altul, între lansări. După maratonul de sîmbătă, duminică „pasez” altfel, cum fac... cartoforii „jocurilor de cărți”! Culeg și-acum prin telefon informații de la fața locului. Din nou lume multă, nu chiar ca ieri, dar contează: se mai fac vînzări care să suplinească „cvasi-falimentul” de miercuri-joi-vineri. Per total, o ediție modestă, mi se spune. Cu aspectul general pe care l-am constatat: normal, onorabil. Aparențe salvate. Mergem înainte...

INVITAȚIE LA DOJO

Mihai Ioachimescu

Universul artelor marțiale fascinează și atrage de circa două mii de ani. Începutul acestei discipline se pierde în Orientul îndepărtat, în negura vremurilor. China este locul unde călugării Shaolin au perfecționat și ridicat această tehnică de luptă la rang de artă. Pentru a putea înțelege mai bine în ce constă frumusețea și utilitatea acestui sport, trebuie să pornim de la etimologia cuvântului *karate*, care se poate traduce în sintagma „Calea mâinii goale”. Stilul kempo derivă din karate și a fost introdus în Japonia, la mijlocul secolului XX.

Interesant este că atracția și dorința românilor de a practica artele marțiale au fost generate de filmele anilor 70, care l-au avut ca star pe cunoscutul și charismaticul actor Bruce Lee. În România, metodele de luptă orientale au început să fie studiate și aprofundate de către armata noastră, la sfârșitul anilor 70.

Anii au trecut, iar sportivii, care au îmbrățișat această disciplină, au pre-

dat ștafeta generațiilor tinere. Și preferințele cinematografice ale tinerilor s-au modificat, iar acum cel mai apreciat luptător este actorul american Jason Statham. La secția de kempo, de la CSM Ploiești, coordonată de Ghiocel Petrea, se muncește serios, iar rezultatele nu au întârziat să apară. Cei aproape 60 de sportivi trag tare, iar numărul medaliilor obținute, la competițiile naționale, dovedește că sportivii au valoare și potențial. Trebuie, de asemenea, precizat că, din kempo au derivat disciplinele „Grappling”, „K1”, dar și „MMA”.

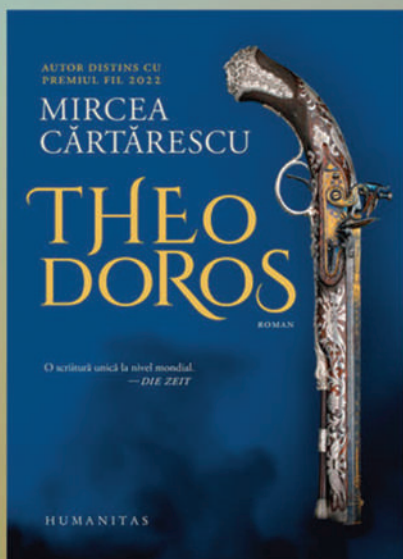
O mențiune specială trebuie acordată tânărului Edwin Petrea (14 ani) multiplu campion național și un „abonat” al medaliilor la competițiile internaționale. Titlurile obținute în Ungaria (pe 19 martie) și în Moldova (pe 2 octombrie), dar și sfertul de finală disputat la Campionatul Mondial de MMA, din Dubai, sunt garanția unui viitor frumos. Reușitele lui nu se încadrează la capitolul surprize, ci sunt o consecință a muncii lui și a stilului de viață spartan.

Bilanțul ultimelor două competiții ale acestui an este unul impresionant, dar obligă să fie confirmat și în anul următor. Astfel, la Cupa României, pe 9 noiembrie, s-au câștigat 29 medalii (10 aur, 8 argint, 11 bronz), iar la Fetești Kempo-Cup, pe 19 noiembrie, s-au câștigat 39 medalii (18 aur, 12 argint, 9 bronz).

Dintre tinerii pregătiți, antrenorul Ghiocel Petrea ne-a mărturisit că mulți dintre ei pot fi campioni la disciplinele la care concurează. Vă prezint o listă cu cei mai promițători: Edwin Petrea, Sabin Frăsineanu, Luca Frăsineanu, Emanuel Dincă, Robin Mihai, Nicușor Iliuță, Ștefan Panaitescu, Richard Oghinciuc, Luis Soare, Narcis Mihai, Denis Pană, Teodor Miron, Prinț Dumitru, Vlad Anton și Alfonso Păun.

Așadar, trebuie menționat copiii, care se îndreaptă către kempo, că nu vor învăța la CSM Ploiești doar tehnici rapide și letale (de luptă), ci vor pași pe o cale, în care disciplina și respectul vor depăși teritoriul sălii de luptă sau „dojo”, cum îi spun japonezii.

Cărți noi la HUMANITAS

GAUDEAMUS 2022

